Danskernes Historie Online
Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: https://slaegtsbibliotek.dk
Danske Slægtsforskere: https://slaegt.dk

AXEL ANDERSEN

MIN SLÆGT

AXEL ANDERSEN

MIN SLÆGT

Mindet om min Stedmoder og Moster,
Ida Andersen, er disse Blade tilegnet

Omslagstegning af Karen Boe

*

Clicheerne fra Politikens Reproduktionsanstalt

*

Trykt i Alf Boes Bogtrykkeri
Glamsbjerg

*

1948

De paa disse Sider meddelte Optegnelser om min Slægt skriver sig blandt andet fra Folketællingslister, Kirkebøger, Pressen og andre i Teksten angivne trykte Kilder, samt fra Oplysninger fra Slægtninge, der alle paa min Henvendelse til dem elskværdigt har været mig behjælpelig med deres Viden, hvorfor jeg er dem Tak skyldig.

En særlig Tak til Karen Boe for Omslagets smukke Tegning og til min Broder, Svend Andersen i New York, der under Papirmangelen har sendt det til Bogens Fremstilling anvendte Papir.

Formaalet har været ogsaa ad denne Vej at søge bevaret for kommende Slægtled Erindringen om tidligere Generationer.

Maatte det være lykkedes.

Min Fader
Kleinsmedemester Jens Peter Andersen

er født i København den 26. Maj 1853, Søn af Arbejdsmand Ole Andersen og Hustru, Marie Hansdatter, boende Adelgade 107, gik i Sølvgades Skole, udskrevet af Skolen 13 Aar gammel den 26. Maj 1866, udlært som Kleinsmed 19 Aar gammel den 8. Oktober 1872, tildelt Haandværkerforeningens Medaille i Bronze for et „særdeles godt" udført Svendestykke, arbejdede som Kleinsmed i nogle Aar i Udlandet, blandt andre Steder fra 7. Marts til 1. August 1874 hos Schlossermeister Wilhelm Beo i Charlottenburg, fra 7. August 1874 til 6. Marts 1875 paa Carl Kästners Pengeskabsfabrik i Leipzig, fra 21. Marts 1875 til 22. April 1876 paa Heinrich Räders Pengeskabsfabrik i Lybæk, hvor Heinrich Räder giver ham det Vidnesbyrd, at han er en dygtig, flittig og paalidelig Arbejder, som jeg, føjer Räder til, kun nødig ser forlade Fabrikken, vandt Borgerskab som Smed i København den 20. Marts 1879 og havde fra dette Aar til sin Død i 1906 Værksted i St. Kannikestræde.

Ogsaa som Mester rejste A. til Udlandet, blandt andet paa Rejsestipendium fra „Rejsestipendieforeningen for Haandværkere og Industridrivende". Saaledes foretog A. paa Stipendium en Rejse i 1885 til Berlin, Leipzig og Wien med det Formaal at gøre sig be-

kendt med de nyeste og bedste Frembringelser paa Pengeskabsfabrikationens Omraade.

Om denne Rejse har A. aflagt Beretning, trykt hos Joh. Jacobsen, København, 1885. Her gives et kort Uddrag. A.s Interesse omfattede særlig Laase og Nøgler til Pengeskabe og Sikringer af Jernskabe mod Ild og Indbrud. A. opholdt sig først i Berlin, hvor han besøgte forskellige Fabrikker, deriblandt Bennekes i Mittelstrasse og Puls og Hauschilds, hvor der foruden Jernskabe tillige forfærdigedes Kunstsmedearbejder. Hovedinteressen ved Rejsen, skriver A., knyttede sig til den „Wertheimske" Fabrik i Wien, den

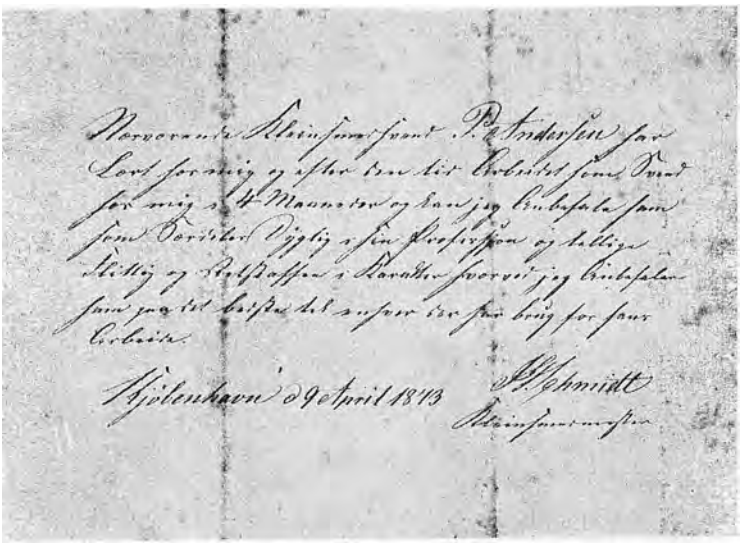

Læremesteren skriver

ældste Pengeskabsfabrik i Østrig og den største paa Kontinentet, og til det Arbejde, der udførtes i denne storslaaede Virksomhed. Her saa A. de saakaldte Panserskabe, der er forfærdigede af en Art Plader, som forbinder en meget stor Haardhed med en betydelig Elasticitet; intet som helst Værktøj er i Stand til at gøre dem den ringeste Skade. Denne Fabrik har tillige i flere af Europas Hovedstæder holdt Brandprøver paa sine Skabe med glimrende Resultater med Hensyn til Brandsikkerhed. Fabrikken har i stort Tal Anbefalinger og Takskrivelser fra saadanne Steder, hvor Skabe har været udsat saavel for Indbrud som for Ildebrand og fuldkommen bevaret Indholdet for Besidderen. Isoleringsmassen, den

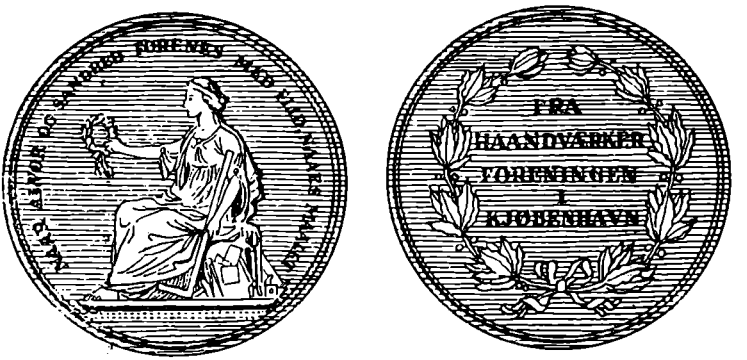

Haandværkerforeningens Medaille

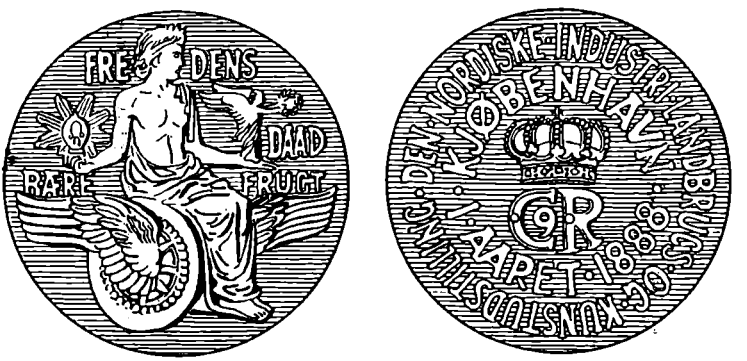

Udstillingsmedaille

fra „Den nordiske Industri-, Landbrugs- og Kunstudstilling" i København i 1888

brandfri Fylding, bevarer Fabrikken som en Hemmelighed, og ingen uvedkommende faar Adgang til Fyldingslokalet, men at denne Masse er af en udmærket Beskaffenhed ses af en Prøve i en Porcelænsovn, hvorved der konstateredes en Varme af 1360° C udvendig, næsten Jernets Smeltningspunkt, hvorimod den indvendige Varme i Skabet kun var 81° C, hvorved Papir endnu ikke forkuller. Sluttelig fastslaar A., at man i førnævnte Brandprøve har Bevis for, at Jernskabe virkelig kan yde den forønskede Brandsikkerhed, naar de er fabrikerede med dette Maal for Øje; men at dette ikke er Tilfældet med største Delen af de Pengeskabe, der fabrikeres her i Landet, er aldeles utvivlsomt, og der findes endogsaa mange Skabe, der ikke vil kunne udholde selv en mindre Husild; et Bevis herfor foreligger fra en mindre Ildebrand i 1872, hvor den partielle Brand af Gulvet og nogle Møbler i et Værelse var tilstrækkelig til at ødelægge Papirerne i det i samme Værelse værende saakaldte brandfri Pengeskab. Paa sin Rejse, slutter A., havde han ogsaa haft Lejlighed til at gøre sig bekendt med, hvorledes større Pengeinstitutter er indrettet med Hensyn til Laase, Mekanismer og Jernkonstruktioner ved Hvælvinger og lignende Omraader, hvor vi her hjemme er langt tilbage.

A. deltog i Rejsestipendieforeningens Fællesrejse til Paris i 1889, hvor Rejsedeltagerne besøgte Verdensudstillingen og industrielle Etablissementer.

A.s Specialitet var Fabrikation af 1. Klasses brand- og dirkefri Jernpengeskabe, Jerndøre til Hvælvinger, Staalkamre (illustreret Katalog trykt 1897 hos Egmont H. Petersen, København).

A. tildeltes for udstillede Pengeskabe Sølvmedaille paa Industriudstillingen i Malmø i 1881, Medaille af 1. Klasse paa „Den nordiske Industri-, Landbrugs- og Kunstudstilling" i København i 1888, begge Gange som den eneste i sin Branche, i København blandt 17 danske Udstillere af Jernpengeskabe, samt Sølvmedaille paa Industriudstillingen i Malmø i 1896.

Fra sit Værksted i Kannikestræde har A. leveret Jernpengeskabe til Post- og Telegrafvæsenet, Justitsministeriet, Statsbanerne, Søminekorpset, Marinen, Artilleriet, Universitetet, Ordenskapitlet, Carlsberg-Fonden, til Laane- og Discontobanken Udstillingsskabet fra 1888, Skaanske Cement Aktie-Bolaget, Höganæs Stenkuls Aktie-Bolaget, Spare- og Laanekassen i Aarhus m. fl.

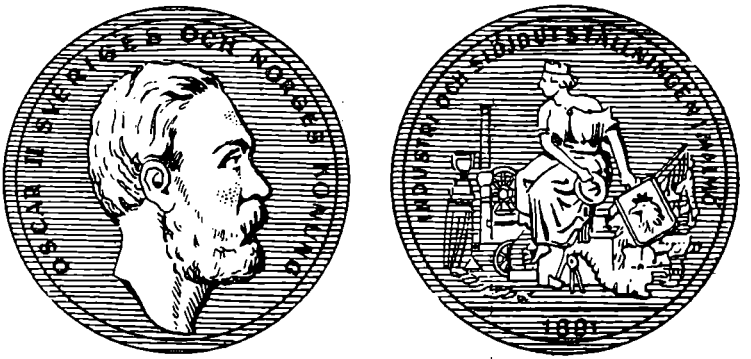

Udstillingsmedaille
fra Industriudstillingen i Malmø 1881

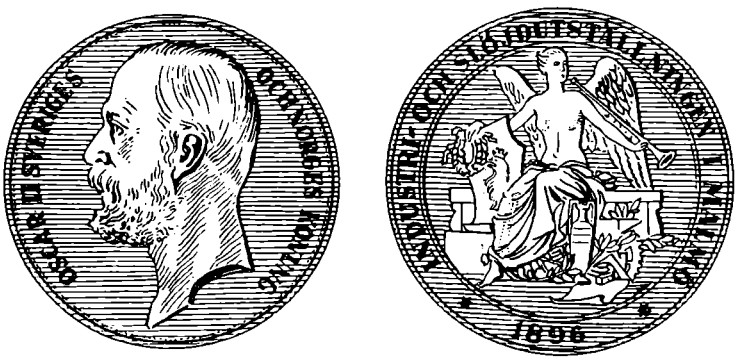

Udstillingsmedaille
fra Industriudstillingen i Malmø 1896

I. P. Andersens Pengeskabe bestod Ildprøven ved flere Brande, bl. a. ved den store Brand paa Kongens Nytorv Nr. 6, der udbrød den 23. Februar 1893, og hvor et Grosserer A. Wulff tilhørende Pengeskab i lang Tid var udsat for stærk Paavirkning af Ilden. Branden paa Kongens Nytorv, der opstod i Grosserer Wulffs Lager af Galanterivarer, antog et stort Omfang og ødelagde betydelige Værdier. Efter Branden forsøgte man at lukke Skabet op, men dette lod sig ikke gøre, formodentlig var Laasetøjet i Uorden efter den stærke Varme. Der anvendtes ogsaa ifølge „Pol." Brækjern for at skaffe Adgang til Skabets Indre, men uden Resultat. Saa opgav man videre Forsøg og besluttede at lade Smeden, der havde leveret Skabet, selv aabne dette, der indeholdt et stort kontant Pengebeløb og vigtige Papirer.

Om Begivenhederne omkring Grosserer Wulffs Pengeskab beretter „Politiken" den 26. Februar 1893: „Pengeskabsfabrikant I. P. Andersen, der har leveret det brandlidte Skab, aabnede det selv, og alt var i bedste Behold. Der er Tale om at udstille Skabet, der paa saa glimrende Maade har bestaaet sin Prøve. Haardere Tur end denne vil næppe noget brand- og dirkefrit Pengeskab blive udsat for".

„Dannebrog" den 26. Februar 1893: „Støttet af stærke Arme vandrede vi op i Stueetagen, hvor man havde gjort ryddeligt omkring Grosserer Wulffs Pengeskab, der var styrtet ned fra anden Sal. I Fredags havde Grosserer Wulff selv gjort Forsøg paa at lade det aabne, hvilket mislykkedes, men i Gaar aabnedes det af Hr. Andersen, og det gav det glædelige Resultat, at alt fandtes i bedste Velgaaende".

„Industriforeningens Tidsskrift" den 17. Marts 1893: „Jernpengeskabsfabrikant I. P. Andersen har udstillet et Pengeskab, som under den store Ildebrand den 23. Februar paa Kongens Nytorv har været udsat for en meget stærk og vedholdende Paavirkning af Ilden. Skabet tilhørte Grosserer A. Wulff og henstod oprindelig paa anden Sal i den brændende Ejendoms Mellembygning, men styrtede ned i Stueetagen, hvor det kom til at ligge med Dørene nedad, medens Ilden fra neden stadig slikkede op ad disse. I det hele kan det skønnes, at Skabet har befundet sig i stærkt ophedet Tilstand i disse 10 Timer, men desuagtet var de i Skabet indeholdte Bøger og Værdipapirer i uskadt Stand, hvad der kan ses af den udstillede Bog".

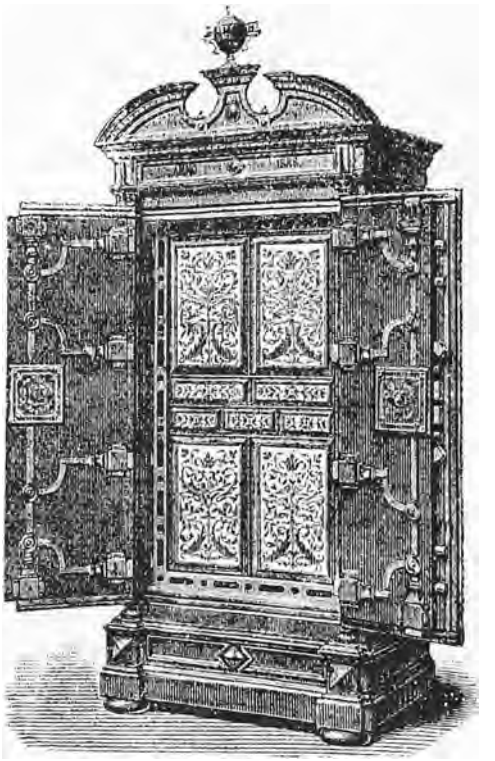

Udstillingsskabet, der tilkendtes Medaille af 1. Klasse paa „Den nordiske Industri-, Landbrugs- og Kunstudstilling" i København i 1888

„Haandværkerbladet" den 18. Marts 1893: „Blandt de andre udstillede Genstande er der en, som har særlig og aktuel Interesse, det er det Jernpengeskab, som er en af Heltene fra den store Brand paa Kongens Nytorv den 23. f. Md. Det bestod jo nemlig, som man vil vide, sin Ildprøve udmærket. Ganske vist er det ikke gaaet ud af Kampen uden Skrammer og Saar, men det er af den Slags Ar, som pryder Kæmpen efter de overstaaede Strabadser. Skabet, der er forfærdiget af Smedemester I. P. Andersen i Kannikestræde, har jo nemlig været udsat for en meget stærk og langvarig Gennemglødning. Det havde sin Plads i den Etage i Mellembygningen, hvor Ilden udbrød, og tog allerede der en vældig Dyst med Flammerne. Senere gjorde det et brat Fald, idet de Bjælker, hvorpaa det stod, maatte gennemhugges for at forhindre Sammenstyrtning, og Skabet faldt da ned i Underetagen, hvor brændende Bygningsdele samlede sig rundt om det, og hvor det yderligere blev gennemglødet. Til Trods herfor bevarede det alle de i det værende Genstande i en saadan Tilstand, at i alt Fald ingen af dem har tabt sin Værdi. Pengesedler, Mønter og Obligationer har deres fulde Værdi, og hvad Forretningsbøgerne angaar, kan man se en Prøve paa deres Tilstand i et udstillet Eksemplar".

I Tiden efter Branden paa Kongens Nytorv foreslog Bankdirektør Heide i Privatbanken, en af Datidens førende Mænd, Faders Virksomhed omdannet til et Aktieselskab, en Plan, der imidlertid ikke vandt Faders Tilslutning.

Vi har nu fulgt Fader, en Haandværksmester fra forrige Aarhundrede, paa hans Vej, fra han som Dreng gik ud af Skolen og kom i Lære, fra han som ung Smed efter vel udført Svendestykke rejste ud for at dygtiggøre sig, til han hjemme igen som 28 aarig henter sin første Udstillingsmedaille. Vi har fulgt hans Rejse til fremmede Storbyer, hvor han, der taler det tyske Sprog som sit eget, paa ledende Fabrikker udvider sine Kundskaber i sit Fag. Vi har set ham paa den store Udstilling herhjemme for et, som der udtaltes ved Bedømmelsen, „smukt forarbejdet og elegant udstyret Jernpengeskab med god Isolering" blive tildelt Udstillingens højeste Udmærkelse. Vi har set ved den store Brand, at han leverer sine Kunder Pengeskabe af høj Kvalitet, og at han, fortrolig med Laasesystemers Mekanisme, stillet overfor en vanskelig

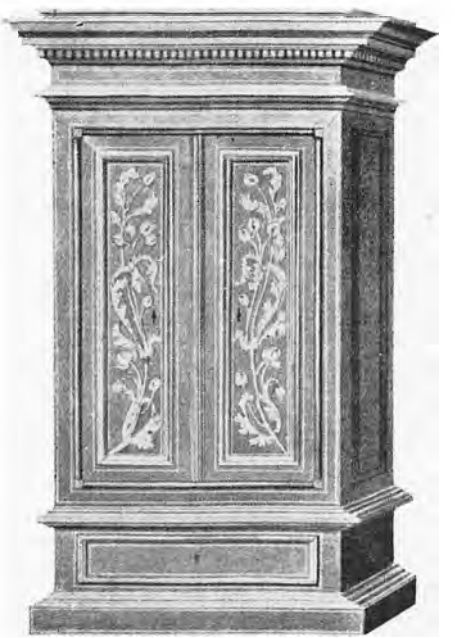

Udstillingsskabet, der tilkendtes Sølvmedaille paa Industriudstillingen i Malmø i 1896

Opgave, ved sit Snilde er i Stand til at løse denne, og vi ved da, at Fader, en Dreng fra Adelgade, havde fundet sit rette Virke ved Smedenes ældgamle Haandværk og var blevet en Mester i Smedekunst.

A. ægtede i 1879 Anna Petersen, der døde den 27. April 1886 paa Skt. Josephs Hospital i København. Efter Anna Andersens Død tog hendes Moder, Caroline Petersen, og hendes Søster, Ida Petersen, Ophold i Hjemmet hos A. for at passe Hjem og Børn. I 1897 blev Ægteskab indgaaet mellem A. og Ida Petersen. A. døde den 27. Oktober 1906 i sit Hjem, Mariendalsvej 22, hvortil Familien var flyttet i 1890.

Svend, der var ansat i en Forretning i den indre By, havde om Formiddagen truffet Fader paa Købmagergade og sagt til ham: „Far, du kan ikke taale Kulden, du skulde tage en tykkere Frakke paa". Da Svend kom hjem om Aftenen, var hans Fader død af Hjertelammelse. Enken, Ida Andersen, der boede hos sin ældste Stedsøn, døde den 18. Maj 1945, omtrent 85 Aar gammel.

Moder, Fader, Bedstemoder og min Stedmoder er begravet paa Solbjerg Kirkegaard, Gravsted Nr. 86, 4. Afdeling.

Min Stedmoder og Moster,
Ida Andersen

Min Fader,
Jens Peter Andersen

1903

Min Moder, Anna Andersen,
født den 17. Marts 1858, død den 27. April 1886

Ida Andersen, I. P. Andersen, Axel Andersen, Knud, Edith og Svend Andersen, Caroline Petersen, Aage Andersen 1895

Ida Andersen i sit Hjem
Smedejernslampen er fra Faders Værksted

Faders Søskende er alle døde. Maskinmester Vilhelm Andersen, f. 21/8 1859, d. 21/3 1930, bosat i London, g. m. Elizabeth Andersen, f. i England, d. 29/1 1938, Olivia Hambright, f. 8/12 1869, d. 13/2 1945 i Lancaster, Pennsylvania, og Marie Jensen, Enke efter Tapetserer Ferdinand Jensen, f. 13/2 1863, d. i New York 1933. Marie Jensens Datter, Ketty Jensen, f. 9/3 1892, g. 4/4 1910 m. Ekspedient Rudolph Jensen, er bosat i New York siden 1912, i Ægteskabet er to Børn, Eleanor Jensen, f. 3/9 1930, og Walter Jensen, f. 9/10 1921, g. 12/2 1941 med Charlotte Jensen, f. 1/4 1921, i dette Ægteskab er to Børn, Harriet, f. 4/9 1941, og Poul, f. 11/4 1943. Marie Jensens Datter, Astrid Jensen, f. 18/11 1897, bosat i New York fra 1928, død 1933, g. m. Tapetserer Alfred Jensen, f. 2/6 1895, deres Søn er Harry Jensen, f. 1/10 1922.

Udstillingsskabet fra Udstillingen
i København i Aaret 1888

Fru Ida Andersen

Vor kære Moder, Anna Andersen, døde i en ung Alder, og Fader blev alene med Børnene.

Moders Søster, Ida, følte det som sin Pligt at tage ind i Faders Hjem og være sin Søsters Børn i Moders Sted. Med kærligt Sind tog Moster og hendes Moder denne Gerning op.

Vi Søskende er vor kære Stedmoder og Moster, Ida Andersen, taknemmelige for, at hun gjorde dette for os. Aldrig har hun svigtet den Opgave, hun paatog sig. Altid var hun den klogt vejledende, altid den hjælpende.

Vi har holdt af hende for hendes retsindige Karakter, for hendes kærlige Omsorg, for hendes uegennyttige Adfærd, for alt det, hun har været for os i de mange Aar, og hun vil altid leve i vore Tanker og i vore Hjerter.

Den Glæde har vi haft at kunne beholde hende i vor Midte til højt op i Aarene, og i hendes Livs Aften at kunne værne om hende med den samme Kærlighed, hun gav de fem moderløse Børn.

Dette Minde sættes hende, at hun levede sit Liv opofrende overfor sine Stedbørn.

Axel, Ida og Svend Andersen
Tisvilde 1935

Svend Andersen (i Midten) med „Modersmaalet"s Banner
paa Danmarks Dag paa Verdensudstillingen
i New York i 1939

Ida Andersen og Nelly Henderson,
Svend og Clara Andersens Datter, gaar Tur
paa „Strøget“, Efteraaret 1930

Fabrikant Gustav Berg

Over min Søster Edith Bergs Mand Gustav Berg bragte Konditorlaugets Medlemsblad den 1. November 1938 disse Mindeord:

„Mandag den 10. Oktober døde en af Chokoladebranchens kendteste Mænd Fabrikant Gustav Berg efter længere Tids Sygdom i en Alder af 68 Aar.

Afdøde, som var en af Sønnerne af Stifteren af Anthon Bergs Chokolade- og Marcipanfabrik, vandt ved sin stille Fremfærd og sit noble Væsen hurtigt et godt Omdømme i Handelsverdenen, og ikke mindst vi Konditorer har alle Tider staaet paa en intim Fod med Afdøde, et Venskab vi paa saa mange Maader har faaet bekræftet saavel ved Gaver som paa anden Vis.

Gustav Berg ofrede sig udelukkende for sit Arbejde, altid kunde man træffe ham ude paa Fabrikken, hvor han fra Barnsben havde haft sin Gang, og det var sikkert for ham en Æressag at bevare Fabrikkens Renommé og Familienavnet i det smukke Omdømme, som Faderen siden Fabrikkens Start i 1884 har hævdet.

Gennem Tiderne har Anthon Bergs Fabrikker ogsaa været ude for Vanskeligheder, men dog ikke værre end at Gustav Berg med sin Flid og Energi kom over disse, og det var sikkert hans stolteste Dag, da han i 1934 kunde fejre Fabrikkens 50 Aars Jubilæum

i Kredsen af Repræsentanter for sine Forretningsforbindelser og Kolleger inden for Branchen, der denne Dag ikke alene hædrede Fabrikken, men ogsaa Manden, der stod for Dynastiet Anthon Berg, og den Retningslinie, han alle Tider havde fulgt.

I korte Træk kan vi fremhæve, at Afdøde overtog Ledelsen i 1901, og efter at Virksomheden i 1918 blev omdannet til et Aktieselskab, har været dettes administrerende Direktør.

Bisættelsen foregik fra Mariebjerg Krematorium i Gentofte under Deltagelse af et meget stort Følge, hvorimellem saas flere Repræsentanter fra Konditorstanden saavel fra Hovedstad som Provins; Konditorlaugets Banner vajede over Baaren, som var smykket under et Væld af Blomster, og Frimurerne dannede en Æresvagt om Kisten. Højtideligheden sluttede med Händels stemningsfulde Largo som en sidste Hilsen over en flittig og god Arbejdsgiver, hvis Navn ikke blot inden for hans egen daglige Ramme, men ogsaa i mange andre Kredse har aftvunget Respekt og Agtelse."

Gustav Berg elskede sit Land og sit Flag. Et Træk mindes her. En Vinterdag i 1933 ødelagde Stormen Soldaterforeningernes store Flagstang paa Dybbøl Banke. Gustav Berg tilbød at skænke Mindesmærket en ny Flagmast, et Tilbud Soldaterforeningerne med Glæde tog imod. Den ny Flagmast paa Dybbøl Banke fik sin højtidelige Indvielse den 11. April samme Aar i en Tid, hvor truende Stemmer hørtes fra Syd. Soldaterforeningernes Formand, Ingeniør Hammer, takkede Gustav Berg for den smukke Gave og sagde derefter, at Fabrikant Berg i Aar fejrede sit 40 Aars Soldaterjubilæum, og at der vel næppe fandtes nogen mere storslaaet Maade for en Soldat at fejre sit Jubilæum paa end ved saaledes at kunne yde en hjælpende Haand til Rejsningen af et nationalt Minde.

Efter at Ingeniør Hammer havde udtalt: „Vi hejser vort Flag til Danmarks Ære", lod Direktør Bergs unge Søn, hvem det ifølge „Flensborg Avis" som en naturlig Ære var overladt at hejse det nyskænkede Dannebrog paa dette minderige Sted, det mægtige Splitflag glide til Tops paa den 24 m høje Flagmast, en Gran fra Sønderjyllands Skove.

Amtmand Refslund Thomsen sluttede af med at udbringe et Leve for, at Dannebrog ved Dybbøl Mølle stedse maa vaje over et frit Folk i et frit Land.

Skoletiden

Seks Aar gammel begyndte jeg i 1886 min Skolegang i Efterslægtens Skole.

Vi boede i St. Kannikestræde, hvor Fader havde sit Værksted, og Purkens daglige Vandring gik fra Hjemmet gennem Købmagergade til den gamle Skolegaard paa Østergade. Jeg havde lige mistet min Moder, der var død kort efter, at min yngste Broder var kommet til Verden. Fader havde en Foraarsdag i 1886 begravet sin elskede og elskelige Anna paa Solbjerg Kirkegaard. Fader havde lidt et Tab, som han aldrig helt forvandt. Vi Søskende fik i Tante Ida en ny god Moder. Fader smedede paa sit Værksted til sin Hustrus Grav et smukt Gitter. Dette hegner endnu Graven, og røde Roser slynger sig derom. Børnene lærte med Pietet at vaage over den Plet Jord, der gemmer Støvet af Moder, som saa tidligt maatte forlade os.

Af Lærerne i Efterslægtens Skole husker jeg bedst den lille Skoledrengs Ven, den unge Student Knud Bokkenheuser, Professorens Søn, der i de Aar begyndte sin Lærergerning. Ved et Tilfælde mødtes i Klassen tre Drenge, der alle tre var Sønner af Smedemestre i den indre By. Vi tre Klassekammeraters Venskab varede ved siden Skoledagene.

Min Skoletid i Efterslægten var kun kort, idet Familien forlod Kannikestræde, den trange Gade hvor jeg var født, og i April 1890 flyttede ud til Frederiksberg paa en Sidevej til Falkoneralléen Mariendalsvej, en fredelig Villavej i landlige Omgivelser, og Fader sendte sine Sønner i Frederiksberg Latin- og Realskole. Edith gik i Teisens Pigeskole paa Nyvej. Mariendalsvej sluttede i den Tid med Nr. 26. Videre gik man ad grønne Stier gennem frodige Enge ud til Godthaab Mose, naar Aftenhimmelen spejlede sin Pragt i det blanke Vand. Til Villaen hørte en dejlig Have. Fra Vintergækken kiggede op, og til Frosten meldte sig paany, prydede Blomster Haven. Moder,

dette Københavnerbarn, viste sig med et at være en fortrinlig Gartner, der forstod at fremtrylle skønne Roser og herlig Frugt. Jeg tror, Moder lærte sit Gartneri af vor Nabo, den senere Rigsarkivar Secher, en Haveelsker, der med Kærlighed og Kyndighed passede sin Jord. Hvor engang Fuglene byggede Rede, Droslen sang, og Drengene den tredie August paa Bedstemoders Fødselsdag, medens Mørket faldt, hængte kulørte Lamper i Træernes Grene, saa man var som i en rigtig Eventyrhave, møder Øjet nu Oplagspladser og Fabrikanlæg. Hvor har du dog skæmmet dig, Mariendalsvej.

Gennem Falkoneralléen pilede Børnene til Skole. Denne Færdselsaare saa anderledes ud end i Dag. Gamle mægtige Træer stod Side om Side langs Fortov og Kørebane, hvor smaa Hestesporvogne luntede af Sted. Men Fremskridtet var paa Vej, Øksen laa ved Træernes Rod, da Aarhundredet ebbede ud, faldt Kæmperne, og snart skulde elektriske Vogne larme gennem Alléen, hvor før Efteraarsblæsten havde leget med Løvet. I Timen, husker jeg, hævdede H. V. Clausen med en malende Haandbevægelse, at han var nu saa gammeldags, at han foretrak det Liv, Heste giver Gadebilledet, fremfor de ny mekaniske Befordringsmidler.

Frederiksberg Latin- og Realskole, nu Frederiksberg Gymnasium, der oprindelig husedes paa Nyvej, indviede den 2. April 1891 sin ny Skolebygning paa den lige anlagte Hollændervej, der forbandt Amicisvej med Allégade. Den ny Skole, hvis Opførelse Drengene Tiden igennem paa Vej hjem fra Skolen paa den nærved liggende Nyvej havde fulgt med spændt Forventning om alt det ny, de skulde ind til, var tip-top moderne. Skolens Arkitekt, Fr. Levy, udtalte ifølge Skoleprogrammet ved Indvielsen, at saaledes som denne Bygning er indrettet og udstyret, betegner den et absolut Kulminationspunkt i de danske Privatskolers Udvikling, idet alt er medtaget, hvad Erfaringerne har bevist at være tjenligt for Undervisningens pædagogiske Formaal og Elevernes legemlige Trivsel. Den nu over 50 aarige Skolebygning, der som ved et Under skaanedes hin 21. Marts 1945, da en stor Del af Kvarteret mellem Hollændervej og Frederiksberg Allé lagdes øde ved Brande efter Englændernes Bombekastning, løfter endnu sine Mure højt mod Sky, men ser sig om i andre Omgivelser end den Dag, den fejrede sin Indvielse. Den ny Skole var skudt op mellem Villahaver og udstrakte

Gartnerier. Langs Legepladsen laa den store, græsbevoksede Boldplads, hvor et mægtigt Pæretræ kuplede sig paa Banens Midte og i Pæretiden læskede Spillerne med en saftig Frugt. Paa denne Bane lagde vore prægtige Kammerater, Brødrene Middelboe, i disse Aar Grunden til deres Ry som Mestre i Fodboldspil. Saa fulgte med Stenhøj og lille Sø Skolens smukke botaniske Have, hvor selveste Otterstrøm botaniserede med Eleverne, der her stiftede Bekendtskab med Planterne paa Grostedet. Videre strakte sig Gartnerhaver helt op til Allégade paa et Areal, hvor nu Stenkolosser knejser.

Skolen lededes af den konservative L. N. H. Otterstrøm og den radikale Niels Hjort, to Skolemænd, der forenedes i Tro paa deres Mission og i Hengivenhed for deres Skole. Til Skolen var knyttet en Stab af yngre, dygtige Lærere, der meddelte en Undervisning udover Dagens Pligt. Her nævnes blot lige mine Yndlingslærere, og da først og fremmest min uforglemmelige Lærer i Historie, den varmhjertede Fædrelandsven, den utrættelige Forkæmper for Sønderjydernes Sag, Magister H. V. Clausen, kendt af Almenheden fra Grænsedragningen i det genvundne Land. H. V. Clausen, der gik op i sin Undervisning med Liv og Lyst, forstod i særlig Grad at fange Elevernes Interesse ved sin livfulde Skildring af Historiens store Skikkelser og Begivenheder. Men H. V. Clausen holdt sig ikke til Blochs Lærebog alene. Clausen, en Lærd, en Skønhedsdyrker, gik paa Strejftog med sine Elever ind i Kulturhistoriens Rige. Til Skolen bragte Clausen med fra sit Hjem paa Gammel Kongevej Billedværker om Oldtidens og Renæssancens Kunst. I saadanne festlige Timer blev 5. og 6. Klasse slaaet sammen til fælles Undervisning, og lyttende Elever hang da over hinanden som en Klase for bedst at se, og i Klasens Indre forklarede Clausen kyndigt og vidende Verdenskunstens Storværker. H. V. Clausen tjente Timen med hele sin Personlighed, og Elever hos denne fremragende Lærer er ham taknemmelige for pragtfulde Stunder. H. V. Clausen var den fine Kender af Holbæk Amt, dets Natur, dets Befolkning, dets Minder. En Dag i Historietimen spørger Clausen mig, om jeg ikke stammer fra Tuse Næs. Dette kunde jeg ikke nægte, da min Oldefader, Peder Christensen, er født paa Tuse Næs, Halvøen, der skyder ud i Isefjorden mellem Holbæk Fjord og Lammefjorden. Ja, jeg kan høre det paa Udtalen, sagde Clausen, Ord, der forundrede mig, der intet vidste om Clausens store Interesse for det særpræ-

gede Nordvestsjælland. Og H. V. Clausen, Vandringsmanden fra Sønderjylland og Holbækegnen, gik med de store Drenge Fodture i Dyrehaven, hvor Historiens tørre Tal repeteredes, og Clausen ind imellem aabnede de unge Sind for Naturens Skønhed og Storhed.

Der var endvidere Lærerne i Latin og Græsk, Dr. Linderstrøm-Lang og cand. mag. Rathsack, der ved Gennemgangen af Cæsars Krige og Ciceros Taler, Homers Sange og Platons Skrifter gjorde Oldtiden levende for Eleverne. Og Læreren i Fransk, den alvorsfulde Oluf Nielsen, der anbefalede de unge at læse en Bog paa det franske Sprog for Øvelsens Skyld. Vi anskaffede en da lige udkommet Bog af Emile Zola: Pour une nuit d'amour. I er fremmelige, sagde Oluf Nielsen, hos hvem vi i Timerne læste Maupassants gribende Roman, Pierre et Jean. Fransklærerne skiftede. Ind i Klassen træder bred og jovial Euchaire Baruël, der tager Eleverne til sit Hjerte med sit: Her ser I jeres baruëlskede Læder, for jeg skal sige jer, Læder er noget til at slide paa. Disse Lærere kastede Glans over Timerne, og det saakaldte Terperi mærkedes ingenlunde som en Byrde, naar det erkendtes, at Viden var nødvendig for at være inde i Stoffet.

Da jeg gik i 6. Klasse startede Eleverne i 5. og 6. Latin en Diskussionsklub, samledes til Aftenmøder paa Skolen og drøftede Tidens politiske, sociale og litterære Emner.

„Bølgerne gik højt i Aftes, jeg kom forbi Klasseværelset", sagde Niels Hjort Dagen efter i Timen under Danskundervisningen. En af Skolens tidligere Elever, Redaktør Vidar Bruun, havde den paagældende Aften holdt et Foredrag om „Krig og Fred", fulgt af stærk Meningsudveksling.

Skolebestyrer Niels Hjort, der var vor Lærer i Dansk i de øverste Klasser, var en fremragende Administrator. Sammen med sin Medbestyrer havde han, efter at de to Herrer i 1887 havde overtaget Skolen, hurtigt bragt denne i Fremgang, opført en ny Skolebygning og med Fremsyn købt Grunde til kommende Udvidelser. Hjorts organisatoriske Evner førte ham i 1901 til Stillingen som Direktør for „De forenede Latin- og Realskoler i København og paa Frederiksberg". Niels Hjort var den dygtige Lærer. Nu saa mange Aar efter kalder jeg tilbage fra de fjerne Timer, da Niels Hjort gennemgik den danske Litteraturs Historie med sine Elever, Mindet om hans Vennesælhed og Hjertelighed, Mindet om hans store

Forstaaelse og varme Interesse for de unge, der var ham betroet.

I de sidste Aar i Kannikestræde lejede mine Forældre hos Fiskerne i Taarbæk eller Skovshoved Værelser, hvor Familien tilbragte Sommerferien, men da vi kom ud paa Mariendalsvej, gik vi Søskende i Sommerferien daglig til Badeanstalten „Helgoland" paa Strandvejen, hvor vi fik Svømmeundervisning hos Etablissementets Inspektør, den populære Bademester Hansen. Vi havde vor Frokost med hjemmefra og nød den i Restaurant „Helgoland"s skyggefulde Have. Turen til Vandet gik over Fællederne, der begyndte omtrent ved Nørrebros Runddel og strakte sig til Vibenshus paa Østerbro. Paa Fælledernes grønne Tæppe græssede Flokke af Kvæg og Heste, Hærens Spillemænd paa Øvelse lod Tonerne lyde, og Militæret tumlede sig paa de store, aabne Vidder. Tidt sluttede Kammerater sig til Brødrene, og i højt Humør drog man ud til det friske Bad i Sundet ad de smalle Stier, der førte forbi Holger Danskes Briller, de to smaa blaa Søer i den grønne Flade.

Om Vinteren gik vi Søskende til Danseundervisning hos Balletdanserinden Fru Tardini. Dansetimerne overværedes af Moder, der som ung Pige holdt meget af at danse, men nu helt helligede sig Moderkaldet. Danseundervisningen kulminerede, naar Fru Tardini samlede alle sine Dansehold til Afdansningsbal i Wittmacks Lokaler, her mødte Blikket smukke Pigeøjne i Dansen til Valsens Toner, i Francaise og Lanciers. Glade Timer i længst svundne Dage.

Af os var Edith den, der havde mest Øre for Musik, og Moder sørgede da ogsaa for, at hun fik Undervisning i Klaverspil. Særlig mindes jeg fra de unge Aar hendes og Svigerinden Helga Bergs smukke firhændige Fremføring af Ouverturen til „Den hvide Dame", den gamle Anthon Bergs Yndlingsmusik.

I 6. Latinklasse var vi kun tre Elever, Mathematikeren den stilfærdige Ludvig Berthelsen, senere Adjunkt, og Frede Steiner, en høj, lys, slank Yngling, samt Fortælleren, de to sidstnævnte af den sproglige Retning. Vi var kommet paa Skolebænk sammen i 5. Fællesklasse i April 1890. Vi fulgtes ad gennem 6. Fællesklasse og de 6 Latinklasser, til vi blev Studenter i 1897.

Fr. Steiner valgte Militærvejen, gik ind i aktiv politisk Agitation hos Højre og tog ivrigt Del i Valget til Folketinget i April 1898 i Frederiksbergs 1. Valgkreds, hvor Professor Oscar Ellinger

var opstillet som Højres Kandidat og besejrede sin liberale Modkandidat. Professor Ellinger var vor gode Nabo i Nr. 24 paa Mariendalsvej. Her priste Professor Ellinger Frede Steiner for hans Indsats ved Valget, forstaaeligt nok da en glimrende Agitator som Steiner, der forfægter sin Sag med Overbevisningens Varme, styrker de tvivlraadige og sætter Liv i de ligegyldige, derved kan øve Indflydelse paa Valgets Udfald, i Særdeleshed naar Udfaldet er paa Vippen.

Ludvig Berthelsen
A. Andersen, Frede Steiner
1897

Steiner tog senere til Østen og naaede høje Poster i den siamesiske Stats Tjeneste.

Fredes Klassekammerat Axel sluttede sig til sin for ligefrem Væremaade og retlinet Færd højt afholdte Lærer, Dr. C. N. Starcke, i Studenterverdenen Professor Ellingers politiske Modstander gennem mange Aar. Dr. Starcke opstilledes af de Liberale ved Folketingsvalget i April 1898 i Københavns 2. Valgkreds. En Skare Ungdom arbejdede for Dr. Starcke, Axel Andersen blandt Vælgerne i Prinsessegades triste Lejekaserner.

Tre glade unge Mennesker med hvide Studenterhuer forlod en Sommerdag, i Aar for over et halvt Aarhundrede siden, Hollændervejens Skole, en Del af deres Barndoms Land, sammen havde de oplevet Skolelivets Glæder og Sorger, en ny Tid begyndte, og de tre gamle Klassekammerater, saa vidt forskellige i Sind og Anskuelser, gik hver sin Vej.

Anna Andersen

Jens Peter Andersen

Mine Forældre Jens Peter Andersens og Anna Andersens

Ascendenter og Descendenter og disses Ægtefæller

Min Fader, Smedemester Jens Peter Andersen, er Søn af Arbejder Ole Andersen, f. 1820 i Kalundborg, g. 1852, d. 1890 i København, Søn af Daglejer Anders Madsen og Christine Pedersdatter, og Marie Hansdatter, f. 1834 i Ringsted, d. 1885 i København, Datter af Slagter og Handlende Hans Pedersen, f. 1797 i Ørslevvester, og Kirsten Pedersdatter, f. 1795 i Ringsted, g. 26/10 1833.

Fader har fortalt, at han som Dreng tilbragte sine Sommerferier hos sin Bedstefader, Hans Pedersen, der boede nær Ringsted, og om Morgenen sammen med Bedstefaderen kørte til Torvet i Ringsted, hvor Morfaderen solgte sine Varer.

Hans Pedersens Forældre er Peder Jonassen, f. 1758, Bonde i Ørslevvester, og Marie Jensdatter, f. 1758.

Min Moder, Anna Andersen, f. 17/3 1858 i København, g. 2/5 1879, d. 27/4 1886, og min Stedmoder, Ida Andersen, f. 25/8 1860, g. 7/11 1897, d. 18/5 1945, er Døtre af Garderobebetjent Niels Petersen, f. 26/6 1827 i Gislinge, g. 8/11 1856, Søn af Husmand Peder Pedersen, f. 1797, og Marie Nielsdatter, f. 1804, og Caroline Pedersdatter, f. 3/8 1828 i Holbæk, d. paa Frederiksberg 7/8 1907, Datter af Kornmaaler Peder Christensen, f. 1796 i Hørby, d. 1852 i Holbæk, og Ane Christophersdatter, f. 1787 i Kagerup pr. Holbæk.

Peder Pedersens Forældre er Peder Nielsen, f. 1747, Bonde i Torslunde, og Cathrine Pedersdatter, f. 1761. Marie Nielsdatters Forældre er Niels Sørensen. f. 1765, Bonde i Sandby, og Frederica Madsdatter, f. 1771.

Peder Christensens Forældre er Husmand Christen Pedersen, Hørby, f. 1768,' og Anna Jensdatter, f. 1769. Ane Christophersdatters Forældre er Husmand Christopher Johansen, f. 1752, og Ane Pedersdatter, f. 1749, viede i Søndre Jernløse i 1787.

Min Mormoder,
Caroline Pedersdatter,
med sit ældste Barnebarn

Jens Peter Andersens og Anna Andersens Børn er

a Axel Peter Andersen, f. 21/1 1880, Fuldmægtig under Københavns Magistrat, ugift, Studentereksamen 1897 fra Frederiksberg Latin- og Realskole, cand. phil. 1898, tidligere i en Aarrække Kasserer i Intendanturforeningen for Sjælland, Lolland-Falster, fra 1923 Sekretær i „Foreningen af 9. December 1859 til fattige Konfirmanders Opklædning", fra 1930 Foreningens Formand.

b Niels Aage Andersen, f. 6/1 1881, d. 13/4 1945, Smedemester, Sølvmedaille for Svendestykke, g. 15/11 1908 m. Mary Andersen, f. 27/5 1887. Deres Børn er

1 Else Andersen, f. 22/8 1909, Studentereksamen 1929 fra Ordrup Gymnasium, Prokurist.

2 Paul Andersen, f. 18/3 1911, Kleinsmed, g. 26/9 1937 m. Erna Hauerballe Jensen, f. 4/12 1915 i Nyborg. Deres Børn er Else Rounsfelt Andersen, f. 4/4 1939 og Inge Rounsfelt Andersen, f. 7/12 1941.

3 Jørgen Andersen, f. 9/3 1913, Elektromontør, Installatøreksamen 1947, g. 16/1 1943 m. Esther Petersen, f. 8/4 1915.

c Edith Anna Andersen, f. 11/6 1882, g. 4/2 1904 m. Fabrikant Gustav Berg, f. 5/6 1870, d. 10/10 1938. Deres Børn er

1 Kai Gustav Berg, f. 8/9 1905, Direktør for „A/S Anthon Bergs Chocolade-, Konfekt- og Marcipanfabrik", g. 8/9 1932 m. Gerda Nyholm, f. 1/3 1908 i New York. Deres Børn er Anthon Nyholm Berg, f. 1/11 1934, Peter Anthon Berg, f. 20/9 1937, og Gustav Anthon Berg, f. 19/3 1943.

2 Erik Berg, f. 3/9 1908, Landmand, g. 27/9 1936 m. Adda Schiøt Lange, f. i Sorø 16/3 1912. Deres Børn er Jytte Berg, f. 30/7 1939, Gregers Berg, f. 10/10 1940, og Alice Berg, f. 27/2 1945.

d Knud Edvin Andersen, f. 4/8 1884, fhv. Landmand, ugift.

e Svend Joseph Andersen, f. 16/3 1886, Isenkræmmer, New York City, U. S. A., g. 31/5 1909 m. Clara Andersen, f. 1/4 1886. Deres Børn er

1 Willy Andersen, f. 11/4 1910, d. 16/7 1944, Handelsmedhjælper.

2 Nelly Andersen, f. 12/6 1912, g. 12/1 1947 m. Robert Andrew Henderson, f. 18/11 1907 i New York, Toldkontrolør.

Svend og Clara Andersens Søn

Willy Andersen

indkaldtes efter Krigsudbrudet til den amerikanske Hær, udnævntes til sergeant, faldt under et Bombeangreb i Italien i Sommeren 1944.

Willy, der er født den 11. April 1910, var ansat i sin Faders Forretning, han har altid boet sammen med Forældrene, han var en god og kær Søn, og Tabet af deres eneste Dreng er gaaet For ældrene meget nær til Hjerte.

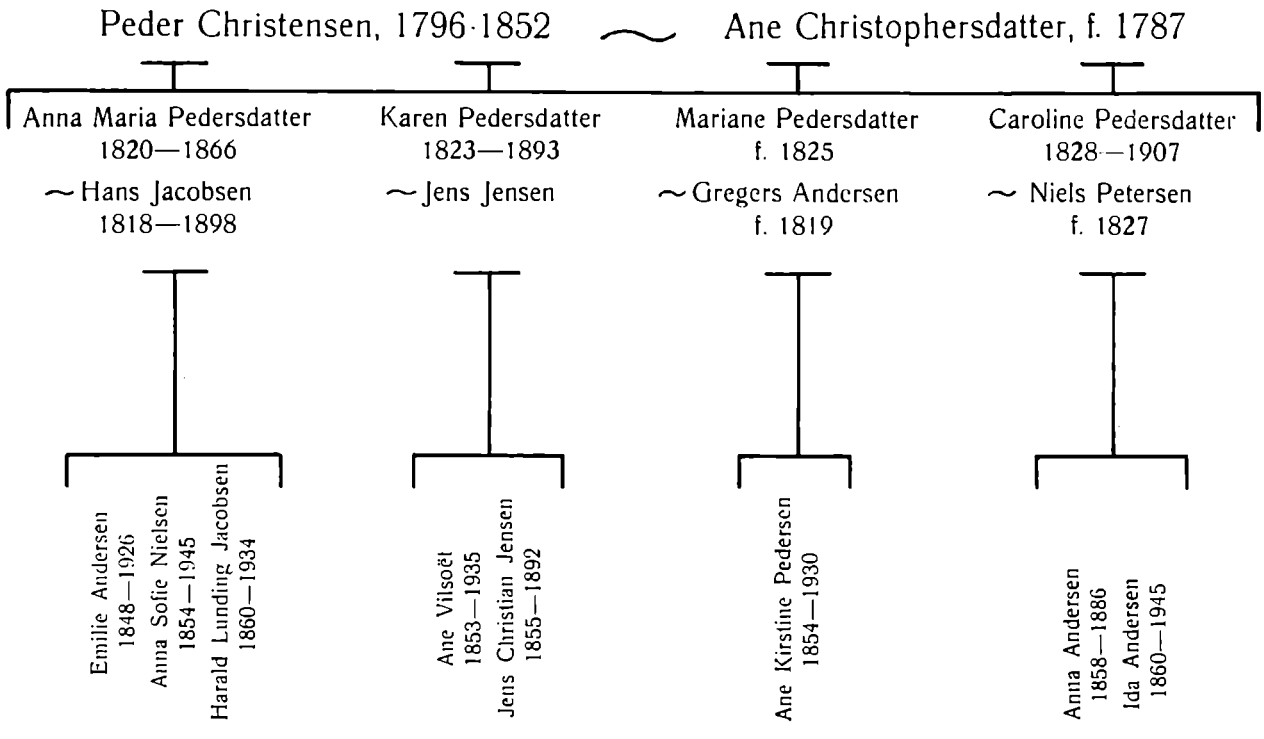
Peder Christensen, 1796-1852
Ane Christophersdatter, f. 1787
Anna Maria Pedersdatter
1820—1866
~ Hans Jacobsen
1818—1898
Karen Pedersdatter
1823—1893
~ Jens Jensen
Mariane Pedersdatter
f. 1825
~ Gregers Andersen
f. 1819
Caroline Pedersdatter
1828—1907
~ Niels Petersen
f. 1827
Emilie Andersen
1848—1926
Anna Sofie Nielsen
1854—1945
Harald Lunding Jacobsen
1860—1934
Ane Vilsoët
1853—1935
Jens Christian Jensen
1855—1892
Ane Kirstine Pedersen
1854—1930
Anna Andersen
1858—1886
Ida Andersen
1860—1945

Mine Oldeforældre

Kornmaaler Peder Christensens og Ane Christophersdatters Descendenter og disses Ægtefæller

I mine Oldeforældres Hjem i Holbæk var fire Døtre *Anna Maria, Karen, Mariane og Caroline Pedersdatter.*

I *Anna Maria Pedersdatter,* f. 17/2 1820 i Holbæk, d. i København 1866, g. m. Repræsentant Hans Jacobsen, f. 28/10 1818 i Sarup, Odense Amt, d. 1898. Deres Børn er

A Emilie Jacobsen, f. 6/6 1848 i Faaborg, d. 11/4 1926 i København, g. 23/4 1874 med Snedkermester Chr. Harald Andersen, f. 5/5 1847, d. 19/6 1903. Deres Børn er

a Agnes Marie Andersen, f. 30 8 1877, Medindehaver af Harald Jacobsens Modehandel, Østergade 15, g. 3/11 1923 med Kontorchef, cand. jur. Knud Leudesdorff, f. 11/5 1884.

b Hans Chr. Andersen, f. 28/6 1879, Møbelsnedker, g. 19/5 1905 med Anna Abel, f. 19/10 1877, d. 26/9 1946. Deres Børn er

1 Ebba Andersen, f. 2/6 1906, g. m. Kunsthandler Niels Kold-Christensen. Deres Børn er Preben, f. 4/12 1944, og Merete Kold-Christensen, f. 25/3 1946.

2 Ellen Margrethe Andersen, f. 2/3 1909, Kontorassistent.

c Aage Lunding Andersen, f. 5/3 1881, Værkmester ved Københavns Telefon Aktieselskab, i en Aarrække Viceforretningsfører i „Organisationen for Telefonstanden i Danmark", g. 8/12 1911 med Emma Gabrielle Christophersen, f. 9/5 1886, deres Søn er Jørgen Lunding Andersen, f. 29 12 1915, udlært som Boghandler, Afdelingsleder i ⅘ „A. C. Illum", g. 7/5 1943 med Bente Christophersen, f. 1/10 1922. Deres Børn er Anne Lone, f. 18/6 1944, og Karen Lisbet Lunding Andersen, f. 2/11 1946.

B Anna Sofie Jacobsen, f. 4/4 1854, d. 13/7 1945, g. m. Detailhandler A. Nielsen, d. 1915.

C Harald Lunding Jacobsen, f. 2/12 1860, d. 15/6 1934, kgl.

Hof Modehandler, g. 1892 m. Anna Vilhelmine Larsen, f. 9/8 1868, d. 16/5 1937.

II *Karen Pedersdatter*, f. 21/9 1823, d. 1893, g. m. Arbejder Jens Jensen.

A Ane Jensen, f. 3/1 1853 i Holbæk, d. 12/10 1935, g. 14/4 1882 m. Grosserer Eduard Vilsoët, f. 25/2 1861, d. 1/2 1933. Deres Børn er

a Ida Karen Sophie Vilsoët, f. 7/7 1883, g. 28/5 1912 m. Proprietær Knud Thyssen, „Bakkely", Storehedinge, f. 15/4 1880, d. 18/1 1947. Deres Børn er

1 Annelise Vilsoët Thyssen, f. 9/4 1913.

2 Ove Vilsoët Thyssen, f. 24/8 1914, Fabrikant, g. 20/10 1945 m. Else Gundelach Nielsen, f. 4/10 1912 i Guldborg.

3 Jørgen Vilsoët Thyssen, f. 12/3 1919, Landmand.

4 Poul Vilsoët Thyssen, f. 12/3 1919, Bestyrer af „Bakkely", g. 28/5 1947 m. Inger Kjeldsen-Rasmussen, f. 26/10 1922 i Viborg.

b Dagmar Anna Irma Vilsoët, f. 1/1 1885, g. 14/4 1906 m. Signalinspektør ved Statsbanerne, cand. polyt. Lars Elver, f. 27/7 1872, d. 9/12 1940. Deres Datter er Karen Elver, f. 26/10 1908, Studentereksamen 1928 fra Zahles Skole, cand. phil. 1929, g. 15/11 1940 m. Bogtrykker Alf Boe, f. 16/2 1905 i Glamsbjerg, Studentereksamen 1924 fra „Lang og Hjorts Kursus". Deres Børn er Lars Elver Boe, f. 3/6 1942, og Ane Kathrine Boe, f. 26/8 1943.

c Gregoire Vilsoët, f. 17/12 1885, Tandtekniker, g. 14/11 1921 m. Gerda Smith, f. 5/10 1889. Deres Børn er

1 Ernst Vilsoët, f. 11/8 1922, Kontorassistent.

2 Eduard Vilsoët, f. 1/1 1927.

B Jens Christian Jensen, f. i Tveje Merløse 17/8 1855, d. 30/10 1892, Fisker, Baadfører, g. m. Karen Margrethe Nielsen, f. i Tølløse 11/2 1862, d. 12/10 1941 (Viggo Petersen: Slægtsbog for Efterkommere af Hans Michelsen i Merløse, Roskilde Bogtrykkeri 1937). Deres Børn er

a Niels Christian Jensen, f. 3/4 1883, d. 3/1 1944, Elektroinstallatør, Medlem af Holbæk Byraad 1929-41, g. m. Elise Christine Hansen, f. 1/10 1884 i Holbæk. Datteren, Annie Grøntved Jensen, f. 26/5 1917, g. 5/6 1943 m. Elektromekaniker Poul Verner Christiansen, Holbæk, f. 3/6 1919 i Sorø. Sønnen, Svend Asger Grøntved Jensen, f. 5/11 1914, d. 26/11 1929.

b Jens Christian Jensen, f. 15/10 1885, d. 26/1 1945, Købmand i Holbæk, g. m. Alma Bertha Christine Svendsen, f. 19/7 1887 i Kbhvn. Deres Børn er

1 Ellen Margrethe Jensen, f. 28/4 1906, g. m. Sporvognsfunktionær Jens Peter Hansen, Kbhvn., f. 30/8 1906 i Braade, Odsherred. Deres Børn er Bent Erik Hansen, f. 21/2 1927, Tove Hansen, f. 27/12 1928, Britta Hansen, f. 9/9 1930, Ole Hansen, f. 14/11 1936, Anne Lise Hansen, f. 15/9 1939, og Jens Christian Hansen, f. 21/5 1946.

2 Inga Zenia Jensen, f. 8/8 1908, g. m. Fabrikant Frede Peter Kristensen, Holbæk, f. 27/2 1905 i Holbæk. Deres Børn er Steen Peter Kristensen, f. 14/1 1940, og Inge Merete Kristensen, f. 19/12 1943.

3 Helmer Ulrich Jensen, f. 14/9 1913, Plantageejer, Hørby pr. Holbæk, g. m. Else Martha Amalie Jensen. Deres Datter er Anette Jensen, f. 9/5 1947.

c Edvard Michael Jensen, f. 13/12 1887, d. 14/10 1940, Købmand i Holbæk, g. m. Manna Christine Jensen, f. 13/6 1890 i Kjeldstrup, Odsherred. Datteren Henny Jensen, f. 23/2 1917 g. m. Repræsentant Ernst Rabes, Søborg, f. 30/1 1917 i Holbæk.

d Carl Vilhelm Jensen, f. 17/6 1890, Murer i Holbæk, g. m. Karen Paula Maria Sørensen, f. 19/1 1899 i Charlottenlund. Deres Børn er Grethe Jensen, f. 8/2 1927, Anny Jensen, f. 24/3 1928, og Lilly Jensen, f. 8/6 1930.

e Karen Margrethe Jensigne Jensen, f. 29/10 1892 i Grøntved, Tølløse Sogn, g. m. Købmand Aage Kargaard, f. i Holbæk 18/3 1891, Frugtplantagen „Paraiso", Holbæk.

Ad Fotografiet Side 49 af Fru Margrethe Jensen med Børnene, *øverst* Edvard og Carl Jensen, *nederst* Niels og Chr. Jensen, Signe Kargaard.

III *Mariane Pedersdatter*, f. 9/10 1825, g. m. Staldforpagter ved Ludvig Schulstads Gæstgiveri i Holbæk Gregers Andersen, f. 1819 i Udby Sogn. Datteren Ane Kirstine Andersen, f. 1854, d. 1930, g. m. Kreaturhandler Niels Pedersen, Grandløse, f. 1842 i Torkelstrup. Ægteskabet barnløst.

IV *Caroline Pedersdatter*, f. 3/8 1828. Se Side 31.

Kgl. Hof Modehandler Harald Lunding Jacobsen

er født den 2. December 1860, hans Moder blev kaldt tidligt bort, og hans ældste Søster, Emilie, en indsigtsfuld og dygtig Kvinde, tog sig af Hjemmet og sine Søskendes Opdragelse. Harald udlærtes i Manufakturfaget og oprettede i 1889 en Modeforretning paa Østergade i Nr. 15, som han, der var en dygtig Forretningsmand, rig paa Ideer og Initiativ, arbejdede frem til at blive den førende i Branchen.

I 1914 erholdt Harald Jacobsen Prædikatet kgl. Hof Leverandør.

Harald Jacobsen døde den 15. Juni 1934. Ved Testamente havde Harald Jacobsen og hans Hustru Anna Vilhelmine Jacobsen, som han havde ægtet i 1892, bestemt, at den betydelige, efterladte Formue efter visse Klausulers Afvikling skulde bevares som et Legatfond under Manufakturhandlerforeningen. Ved Testamentet oprettedes dog et særligt Legat, stort 10.000 Kr., der traadte i Kraft straks, kaldet „Modehandler Harald Lunding Jacobsens og Hustru, Anna Vilhelmine Jacobsen, født Larsens Kur-, Pleje- og Reconvalescentlegat", hvis Renter uddeles til Kvinder, der er gigtsvage eller trænger til Rekreation efter overstaaet Operation.

Harald Jacobsen gav i levende Live af et stort Sind, hans Hjælpsomhed paakaldtes aldrig forgæves, og Ægteparrets Tanke ved Testamente at give, hvad de ejede, til trængende var i fuld Overensstemmelse med deres Livsførelse.

Onkel Harald vil vi ogsaa huske for hans vindende Personlighed og for hans Trofasthed mod dem, han havde knyttet til sig i Venskab.

Kontorchef, cand. jur. Knud Leudesdorff

er født den 11. Maj 1884 i København, Søn af Grosserer Emil Franz Leudesdorff, død 1898, og Hustru Ingeborg, f. Hammer; gift 3. Novbr. 1923 med Agnes Marie Leudesdorff, Medindehaver af kgl. Hofmodehandel Harald Jacobsen, f. 30. August i København, Datter af Snedkermester Chr. Andersen, d. 1903, og Hustru Emilie, f. Jacobsen, d. 1926.

Student (Lyceum) 1902, cand. jur. 1914, Skriver under Københavns Kommune 1902, Assistent i Sparekassen for København og Omegn 1903, Reserveintendant 1914, Forretningsfører og Kontorchef i Fængselshjælpen 1919, Kontorchef i Fængselshjælpens og Fængselsselskabernes Samvirke (Dansk Værne- og Tilsynsselskab) og i Dansk Værneselskab 1933, R. af Dbg.

Medlem af Bestyrelsen for Centralkontoret for hjemløse Mænd fra 1922 og af det af Justitsministeriet nedsatte Forsorgsudvalg af 22. December 1924, Suppleant i Fængselsnævnet.

Har skrevet forskellige Artikler i Dagspressen og i Tidsskrifter om Forsorg for Lovovertrædere, særlig Fængselshjælpens Aarsberetninger siden 1919.

Udenlandsk Orden: S. N. 3.

„Kraks blaa Bog" 1944—46.

Proprietær Knud Thyssen

Proprietær Knud Thyssen, „Bakkely", Frøslev, er i Morges død, 67 Aar gammel.

Proprietær Thyssen har været Ejer af Gaarden „Bakkely" i omkring 40 Aar. Da han overtog den, var der et Tilliggende paa 83 Tønder Land, men senere købte han en Naboejendom og nogen Tid efter 40 Tønder Land fra en anden Gaard, saa „Bakkely" i Dag er en af Stevns' store Proprietærgaarde. Med stor Dygtighed har Thyssen drevet Ejendommen, der ikke var i den bedste Forfatning, da han overtog den, frem til en særdeles velholdt Gaard, hvor der nu er Orden baade ude og inde.

Thyssen har tidligere været Medlem af Frøslev Sogneraad og Menighedsraad og været i Bestyrelsen for Præstø Amts Landboforening, for hvis Planteavlsudvalg han en Tid var Formand.

Proprietær Thyssen efterlader sig foruden Hustru tre Sønner og en Datter.

„Østsjællands Folkeblad" den 18. Januar 1947.

Signalinspektør, Civilingeniør L. H. Elver

I en Alder af 68 Aar er tidligere Signalinspektør ved Statsbanerne Lars Hansen Elver afgaaet ved Døden paa Diakonissestiftelsen, hvor han i nogen Tid har ligget syg.

Signalinspektør Elver, der var Landmandssøn fra Barløse, tog polyteknisk Eksamen i 1898 og ansattes straks efter som Aspirant i det tekniske Kontor under Statsbanernes Generaldirektorat, hans Avancement i Etaten formede sig derefter saaledes, at han i 1904 blev Ingeniør ved Banernes 1. Telegrafdistrikt, fire Aar senere Baneingeniør og i 1914 Signalinspektør. Paa denne sidste Post blev han medvirkende til Projekteringen og Gennemførelsen af hele den moderne Sikkerhedstjeneste omkring Københavns Hovedbanegaard, da denne under forrige Verdenskrig nærmede sig sin Fuldendelse. Han virkede med Dygtighed i Embedet som Signalinspektør ved første Distrikt, indtil de store Omvæltninger indtraf inden for Etaten i 1931. Ved denne Lejlighed traadte han og andre af Distriktets øverste Embedsmænd tilbage for at give Plads for Folk fra det nys nedlagte 3. Distrikt i Struer.

Signalinspektør Elver, der var Ridder af Dannebrog, overleves af sin Hustru, Fru Dagmar Elver, og en Datter, Fru Karen Boe.

„Berlingske Tidende" den 10. December 1940.

Karen Elvers og Alf Boes Bryllup

den 15. November 1940

Restaurant Wivex

I første Række fra venstre: 1 Annelise Thyssen, 4 Elver, 5 Karen Boe, 6 Alf Boe, 7 Dagmar Elver, 8 Lars Boe, 9 Ida Andersen, 10 Ove Thyssen

I anden Række fra venstre: 3 Gerda Vilsoët, 5 Knud Thyssen, 6 Gregoire Vilsoët, 9 Ida Thyssen, 11 A. Andersen

I fjerde Række fra venstre 4 Ernst Vilsoët

Karen Boes Bedsteforældre Ane Vilsoët og Eduard Vilsoët

Spredte Erindringer fra mine Bedsteforældres Hjem

af

Karen Boe, f. Elver

Skulde jeg blive stillet over for den iøvrigt meget vanskelige Opgave med et eneste Ord at skulle symbolisere mine Bedsteforældres Hjem, saa ved jeg, at det Ord maatte blive: Gæstfrihed. Morfar vidste ingen større Glæde end at se en Flok muntre Gæster ved sit iøvrigt uhyre veldækkede Bord. Ganske vist knytter mine tidligste Erindringer sig ikke netop til denne Foreteelse, da vi Børn naturligvis kun sjældent deltog, og da jeg blev større og Bedsteforældrene ældre, tog Selskabeligheden selvsagt af, men jeg har saa ofte af Moder hørt fortælle om alle de muntre Selskaber og glade Mennesker, der samledes i Hjemmet paa Hjørnet af Nørrebrogade og Slotsgade.

Morfar og Mormor var to vidtforskellige Mennesker, Kontraster kan man vist godt kalde dem, Morfar repræsenterede det lyse, lette, lidt bohêmeagtige, altid glad og Godheden selv; Mormor var en tungere, mere jordbunden Natur, udrunden som hun var af en Slægt, der havde levet sit Liv paa Landet, hun var ligesom det tunge Lod, der danner Modvægt og driver Værket

langsomt men sikkert fremad. Thi saaledes var det nemlig, jeg tror bestemt, hun har en stor Del i Morfars stadig voksende Virksomhed og stigende Velstand. En dygtig Husmoder var hun og meget ordentlig og sirlig, baade med sine Skabe og Skuffer og sin egen Person, dertil var hun uhyre sparsommelig, hun forstod at opdrage sine to Døtre godt i Husvæsenets svære Kunst, streng var hun ogsaa, naar det behøvedes, jeg husker, Moder har fortalt, at hun som femtenaarig blev sat til at vaske en hel Storvask, hun græd over den, men Mormor lod sig ikke bevæge af hendes Taarer, og det har sikkert gavnet Mor meget siden, at hun lærte at bestille noget i sit Hjem. Morfar drev i sine yngre Dage Guldsmedeforretning, og baade Morfar og Mormor passede Forretningen, medens min Oldemor, Mormors Mor, som jeg aldrig har kendt, tog sig af Hjemmet og de tre Børn, Mor, Moster Ida og Morbror Gregoire.

Min Mormors Mor, Karen Pedersdatter

Men tilbage til mine egne Erindringer. Jeg husker saa tydelig, naar jeg som lille Pige kom paa Besøg hos Bedsteforældrene med min Mor, Besøget endte uvægerlig med, at Morfar skulde fortælle mig Eventyr, jeg blev anbragt paa Morfars Knæ, og saa gik det løs med Historier. Morfar havde tilbragt det meste af sin Barndom i Sverige, saa selvfølgelig handlede Historierne om Ulvejagter i de susende Fyrreskove, Morfar havde en rig Fantasi, han forstod at improvisere de mest spændende Ting, ofte var det Historier, der fortsattes fra Gang til Gang. Morfar havde store Evner som Kok, jeg kan saa tydelig se ham for mig med et stort Køkkenforklæde bundet om Maven i Færd med at stege de herligste duftende Bøffer, som smagte ikke mindre herligt, han havde lært at lave Mad i sin Soldatertid paa Fortet Trekroner, og det kom ham nu tilgode, han

gik ikke af Vejen for at tage en Haand med, naar der kom Gæster til Middag.

I Hjemmet kom mange Venner, en af dem, jeg husker bedst, var Mormors Kusine, Tante Ida, som vi Børn kaldte hende. Mormor og Tante Ida tilbragte mange gode Stunder sammen, paa deres ældre Dage spillede de ofte Domino og forslog megen Tid dermed.

Til andre Tider tog Familie og Venner paa Skovtur, de kvindelige Medlemmer tog gerne ud om Eftermiddagen, saa kom Herrerne senere, meget ofte var Tante Ida og hendes Søn Onkel Axel med os. Turen gik ofte til Dyrehaven med Besøg paa Bakken, og siden slog vi os ned ved Peter Lips Hus og nød Aftensmaden. Morfar havde altid Madkurven med paa Cyklen, jeg kan endnu se den saa tydelig for mig, det var en gammeldags brun Citytaske, og ud af den pakkede Mormor alle sine lækre Sager, som var anbragt i diverse Skaale og Asieter, saa det hele var saa friskt at gaa til; ja, det var herlige Dage, da Familien tog i Skoven.

Min Morfars Mor, Sophie Vilsoët

Morfar havde et usædvanligt godt Lune, der gav sig mange morsomme Udslag. Engang var vi et lille Selskab, Mormor og Morfar, Mor, ego og Onkel Axel, paa Udflugt til Sverige, hvor vi skulde være sammen med min Kusine Annelise Thyssen, der lærte Husholdning paa en svensk Gaard. Vi havde et fornøjeligt Samvær i Lund, hvor vi besøgte Domkirken og de andre Seværdigheder. Paa Hjemturen over Sundet havde vi spist godt og smagt paa de høje Snapse og Caloricen. Da vi gik i Land, gik Morfar med Mormor under Armen, Tolde-

ren spurgte: „Har De noget, der skal fortoldes?“ Morfar slog ud med Armen og sagde med et stort Smil: „Ja, min Kone.“ Det vakte almindelig Munterhed hos de omkringstaaende.

Som ældste Barnebarn og gennem flere Aar det eneste, havde jeg selvsagt en høj Stjerne hos Bedsteforældrene. Ikke faa er de Sedler, der vandrede fra deres Lommer over i mine, og tørre Lommesmerter havde man jo altid. Desværre er vi Mennesker jo ikke saa gode, som vi kunde være, og da jeg blev ældre, laa der

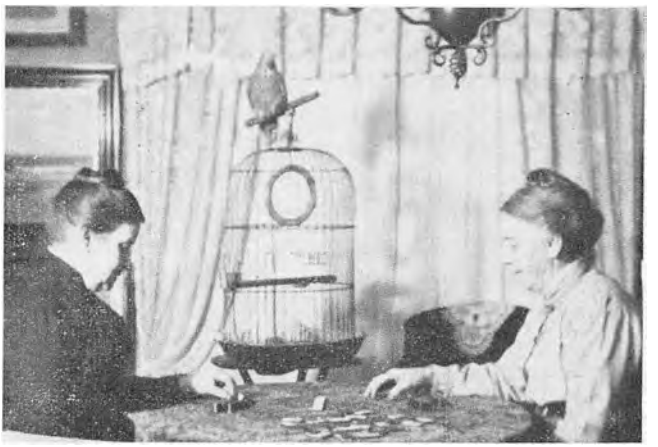

Mormor og Tante Ida spiller Domino

ofte bag mine Besøg ret skumle Hensigter. De gennemskuedes næsten altid, og jeg gik hjem godt tilfreds med Resultatet. Endnu et Bevis paa deres kærlige Deltagelse for mig vil jeg anføre. Morfar led i sine sidste Aar af en smertefuld uhelbredelig Sygdom. Tilsidst blev Smerterne overvældende, og han mærkede Dødens Komme. Paa samme Tid laa jeg paa Hospitalet efter at have gennemgaaet en større Operation. Et Par Dage før sin Død kom Morfar ud for at se til mig, gentagne Gange forvissede han sig om, at det nu gik godt fremad med mig, og at jeg snart vilde være oven Senge. Lidet anede jeg, at det var sidste Gang, jeg saa ham. Men det staar saa tydelig for mig nu, at han først ønskede at forvisse sig om, at jeg klarede mig igennem, førend han selv maatte bort. Mormor overlevede ham i adskillige Aar, hun boede i sit gamle Hjem i Stenstrups Allé 3, hvor de to gamle havde levet deres sidste Aar sammen, trofast passet af en ældre Pige, hun døde af Al-

derdom i en ret høj Alder. Faa Dage før hendes Død var jeg ude at se til hende, og hun sagde da til mig: „Her har du din Fødselsdagsgave, hvis jeg ikke er i Stand til at give dig den den rigtige Dag". Det var min Fødselsdag Dagen efter hendes Begravelsesdag. Nu er det gamle Hjem splittet, og Livet gaar sin Gang, vi andre har faaet vore egne Hjem og Børn at passe, men det gør godt engang imellem at se tilbage og mindes svundne Tider og Mennesker, der har staaet en nær.

Til disse spredte Erindringer fra mine Bedsteforældres Hjem føjer jeg sluttelig nogle enkelte Linier om Slægten Vilsoët.

Den i Tid ældste Vilsoët, vi kender, er Gregoire Vilsoët, der er født i Dunkerque i det nordlige Frankrig i Aaret 1778 og virkede som Sproglærer i Christiansand i Begyndelsen af forrige Aarhundrede. I Christiansand ægtede han i 1804 Johanne Marie Sophie Reinhardt, født i Gotha i 1776. Børnene Rosalia Sophie Hedevig, Pierre Godefroi og Ferdinand Constantin Vilsoët er født i Norge henholdsvis 1809, 1811 og 1813, Datteren Agnes Eleonore i Danmark i 1819.

I København beklædte Gregoire Vilsoët Stillingen som Bestyrer af det franske Vice-Konsulat, som Translatør og Tolk ved det franske Gesandtskab og var tillige Lærer i Fransk.

Sønnen, Professor Pierre Vilsoët var ligeledes Translatør og Tolk ved det franske Gesandtskab og underviste i Fransk, blandt andet ved Søkadetakademiet. Pierre var Lærer i Fransk for Kronprinsen, den senere Kong Frederik den 8. Da min Fader i sin Tid takkede Kong Frederik for Ridderkorset, nævntes Pierre Vilsoët, og den kongelige Elev, har Fader fortalt, mindedes med Glæde sin gamle Fransklærer. Pierre Vilsoët var Ridder af Dannebrog, af Æreslegionen, af Vasaordenen og af Frelserordenen, som han modtog af sin Elev, Kong Georg af Grækenland.

Eleonore Vilsoët var gift med Skuespilleren G. E. Gundersen og Moder til Marie Elise Gregoire Gundersen, født 1850. Efter Moderens tidlige Død adopteredes Elise af sin Moders Broder, Pierre. Elise ægtede Rektor A. Hauch.

Ferdinand Constantin var Indehaver af en i sin Tid kendt Materialhandel i Vimmelskaftet. I Constantins Hjem boede i 1855

den 19 aarige Hugo Vilsoët, der var kommet herop til sine Slægtninge fra Pommern, hvor han var født. Hugo kaldte Pierre og Constantin for Onkler. Efter alt at dømme udredes Slægtskabet paa den Maade, at den gamle Sproglærer Gregoire er Broder til Hugos Farfader.

Hugo Vilsoët, der drev Materialhandel paa Købmagergade, giftes i 1858 med Sophie Vilhelmine Caroline Holm, Datter af Urtekræmmer Rasmus Christian Holm og Ellen Marie Soelberg. I Ægteparrets Hjem paa Købmagergade blev min Morfader Eduard Vilsoët født den 25. Februar 1861.

Efter Rasmus Chr. Holms Død giftede min Tipoldemoder Ellen Marie sig med Kaptajn i Kongens Livjægerkorps Andreas Ferdinand Jørgensen, Ejer af „Nybrogaard" ved Lyngby, hvor Morfader og hans Broder Gregoire ofte kom som Børn. Morfaders Broder Gregoire Vilsoët udvandrede til Nordamerika, hvor en Gren af Familien endnu lever.

Karen Boes Tipoldemoder,
f. Ellen Marie Soelberg

Fru Margrethe Jensen

Enkefru Margrethe Jensen er i Nat død paa Skt. Elisabeths Hospital, 82 Aar gammel.

Enkefru Jensen var kendt af mange i Holbæk. Hendes Mand døde tidligt, og hun sad alene tilbage med fem smaa Børn. Hun aabnede saa en lille Viktualieforretning i Strandgade, og nogle Aar senere en Skibsprovianteringsforretning paa Hjørnet af Havnegade og Strandgade. Hun drev Forretningen med stor Dygtighed og gav sine Børn en god og kærlig Opdragelse. Hun var et storartet Menneske, der var værdsat og afholdt af alle. Hun havde med sit milde og kærlige Sind en Evne til at vinde Menneskers Fortrolighed, og altid var hun Familiens og Vennekredsens Midtpunkt.

For ca. 15 Aar siden overtog en Søn, Købmand Edvard Jensen Forretningen, men han døde for et Aars Tid siden, og Forretningen drives nu af hans Enke. Samtidig med at Margrethe Jensen afstod Forretningen, flyttede hun ud til sin Datter og Svigersøn, Købmand Aage Kargaard, hos hvem hun nød en god og kærlig Pleje.

Foruden Fru Købmand Kargaard efterlader Fru Margrethe Jensen sig tre Sønner, Elektroinstallatør Niels Jensen, Købmand J. C. Jensen, Ahlgade, og Murer Carl Jensen, Fasanvej.

„Holbæk Amts Venstreblad" den 13. Oktober 1941.

Niels Jensen

Ved Faders Død

Min egen Mor, min gode Mor,
som stred den bitre Strid,
da Fader bort med Døden for,
da brast jer Samlivstid.
Da Ungerne i Skørtet hang,
hvor du end gik og stod,
da var din Skæbne streng og trang,
din Arbejdsdag var altid lang,
men stort dit Arbejdsmod.

Min lille Søster Lyset saa,
da Faders Lys gik ud.
Han skimted dog de Øjne blaa,
før Døden sendte Bud.
Hans Glæde fik et fredfyldt Skær,
trods Sygdoms bitre Nød,
han kendte Døden, den var nær,
og fik os alle dobbelt kær
paa Tærsklen til sin Død.

Installatør Niels Jensen

Saa døde Installatør Niels Jensen. Uventet kommer det ikke. Han har flere Gange været alvorligt syg. Det var Hjertet, der var svagt. Han havde tidligere ligget paa Hospitalet. Kort før Jul blev han igen indlagt paa Skt. Elisabeth. I Morges Kl. 7 døde han. Han blev godt 60 Aar gammel. Niels Jensen var Holbækker af Fødsel. Byen blev ogsaa hans Virkeplads op gennem Aarene. Med hele sin Sjæl levede han med i dens Udvikling, erhvervsmæssigt som politisk. Det var hans Maal at gøre den til en stor, en smuk og en god By for den arbejdende Befolkning. Niels Jensen saa store Maal for sig i Arbejdet. Han søgte efter sine Evner at virkeliggøre dem.

Det var i 1910, han sammen med Heinrich Olsen stiftede Firmaet Jensen og Olsen, det første Firma, der udelukkende beskæftigede sig med elektriske Anlæg, Elektricitetsværket var da under Opsejling. Tiden var inde til nye Fremskridt. Niels Jensen var naturligvis med i det. Firmaet begyndte i „Børsen"s Ejendom. Sidst paa Aaret flyttede det til sin nuværende Plads paa Ahlgade.

Niels Jensen var med til 1918, da han traadte ud og oprettede sit eget elektromekaniske Værksted. Han fik adskilligt at gøre her, selvom han aldrig spandt Guld ved det. Medvirkende hertil

var nok det meget udadvendte Arbejde, der tog sin Del af hans Tid. Der var Socialdemokratiets Arbejde, der var de kommunale Anliggender, og der var Haandværkerforeningen. Niels Jensen var i Bestyrelsen for sidstnævnte Forening en meget lang Aarrække, han var tillige Næstformand, og i Bestyrelsen for Teknisk Skole. Desuden var han i Bestyrelsen for Dansk Arbejde og 1929-41 sad han i Byraadet De sidste Aar var han Forretningsfører for Smedetidende, et Arbejde, der optog ham levende.

Hvor Niels Jensen tog Del i et Arbejde, kastede han sig over det med hele sit brændende Sind. Han var en poetisk Natur. Det kendtes ved Haandværkerforeningens Stævner, hvor fremragende Viser, signeret „smeden", satte Stemningen. Men det mærkedes ogsaa i Niels Jensens Arbejde. Det jævne og slidelige laa ikke for ham. Han vilde tage de store Tag, løbe Løbet til Ende i en Fart. Han holdt i det kommunale Arbejde ikke af dem, der meldte sig med Betænkeligheder af økonomisk eller anden Art, naar et Fremskridt var i Sigte. Niels Jensen vilde helst naa Maalene med det samme og holdt ikke af det gustne Overlæg. Som Formand for Værkerne havde han en Opgave, han teknisk var vel kvalificeret til. Men han var tilbøjelig til ene eller sammen med sit Udvalg at tage Afgørelser, som ogsaa Byraadet ønskede at være med til. Alt dette gav Anledning til adskillige Gnidninger, og der var ofte Brydninger i den socialdemokratiske Gruppe, da Niels Jensen sad i den.

Men han var en rask og en prægtig Mand. Han var ogsaa en uselvisk Mand. Man kom til at holde af ham. Hans Humør, hans Begejstring, hans Tro samlede mange Venner om ham. De saa med Vemod, at Kræfterne svigtede ham. De vil savne hans brede Skikkelse, hans djærve Haandtryk, hans lyse Sind og hans frejdige Humør.

Megen Medfølelse samler sig om Niels Jensens Hustru. Hun har ligget paa Sygehuset sammen med ham i Julen. Hun kunde dog komme ind og se til ham. I Ægteskabet er der en Datter, der er gift med Elektromekaniker Verner Christiansen. En eneste Søn døde for nogle Aar siden.

„Holbæk Amtstidende", den 3. Januar 1944.

Naar vi i Dag er samlet saa mange Fagfæller ved Niels Jensens Baare, udtalte Smedemester, Landstingsmand Axel Christensen, Hagested, ved Bisættelsen, er det et Udtryk for, hvilken god Med-

arbejder og Kammerat han var. Han vilde gerne yde et Arbejde for danske Haandværkere. Derfor fik han en saa betroet Plads som Forretningsfører for vort Fagblad „Dansk Smedetidende", og han røgtede den til vor fulde Tilfredshed. Det er med Sorg, vi saa tidligt maa tage Afsked med ham. Fra vor Hovedbestyrelse og fra vor Bladbestyrelse skal jeg sige Niels Jensen Tak for hans Arbejde og for den Ærlighed og Redelighed, han altid mødte os med. Fra Smedehjemmene rundt i Danmark sendes i Dag mange venlige Tanker til Hjemmet her, som nu har mistet sin gode Støtte.

Ogsaa for mig selv siger jeg Tak for Venskab gennem Aarene. Ære være Niels Jensens Minde.

Og Bogen slutter med Niels Jensens Kærlighedserklæring til sin Fødeby Holbæk, hans Slægts By.

Hilsen til Holbæk

sign. s-n.

Med Sang vi hilser dig, vor By,
bekranser din Færd og Flid.
Vor Hilsen, flyv i Dag mod Sky,
bær Bud over Støj og Strid.
Som arbejdsglade Sønner
med Sang vi dig belønner.
Vi vie vil dit Virke
af Evne vor Manddomstid.

Du favner fra dit Bakkehæld
den Fjord, som blev døbt dit Navn,
hvis Bølger som et evigt Væld
vil kysse din Strand og Havn.
Fra vide, vaade Veje
der stævner mod dit Leje,
en Flaade stolte Skibe,
hver Last bringer Guld og Gavn.

Du kære, gode, gamle By,
vort Hjerte og Liv du vandt.
I Fællesskab vi paa dit Ry
har bygget, medens Tiden svandt.
Dit Haandværk og din Handel,
vindskibelig af Vandel,
vil tjene dig, vi bringer
vor Sønlighed som et Pant.

Du By, ved Sjællands Hjerte lagt
med vuggende Vej mod Hav,
af Liv og Skønhed har du bragt
din Borger en Aronstav.
Paa Sangens Tonevinger
vi Sønners Tak dig bringer,
naar Klokker bort os ringer,
giv os i din Favn vor Grav.

*